

ποτις· έδειξα μόνο και μόνο πώς εκείνη την ώρα τα μάτια του δεν είχαν και τόση λάβρα. Σήμερα ίσως θα είχα το δικαίωμα να μιλήσω πιο ξέθαφρα. 'Ο καθένας νέτος ανέτος, που λέει κι ο «Ρωμικός». 'Αν είναι δικά του όσα γράφουνε οι «'Αθηνες», ο Σουρής έχει στο χαρακτήρα του και κακία, πράμα που δεν είναι νάπορής και που παρατηρήθηκε συχνά σε ποιητάδες, όταν ή ποιήσή τους δεν τους βέει από την καρδιά. 'Όσο τον κολακέψεις, ένοεϊται πώς λόγος δεν υπάρχει να μη θαμάσης την καλοσύνη του. Τώρα δαγκάνει, όχι έμένα, μά ένα φίλο του σεβαστό, και με τρόπο και με λόγια που κρύφιο σκοπό έχουνε να βλάψουνε το φίλο. Κρύφιο, γιατί μοιάζει τόντις μιάν κάποια πονηριά να την έχη μέσα του κρυμμένη, όπως νομίζω κρύφτει και τόνομά του, Τσουρής. 'Ο Σουρής είναι το γνωστό πρόσωπο· θα υπάρχει όμως κ' ένα πιο άγνωστο που λέγεται Τσουρής, και που καμιά φορά φαίνεται, σά χτυπάει άξαφνα έναν ποιητή στο μιστό που παίρνει. 'Αφτά είναι κακά πράματα. Μπορεί να φταίω γώ που θυμωσε ο Σουρής· ο φίλος του δεν έφταγε. Μά γιατί πάλε και γώ να φταίω; 'Αδολα κι άθωα είπα τη γνώμη μου· κ' ενώ κρότο δεν πρόσμενα, ο κρότος που έγινε μου απόδειξε πώς ή γνώμη μου άφτη δεν είτανε μονάχα δική μου.

ΕΚΑΤΟΝ ΠΕΝΗΝΤΑ

Είπαμε παραπάνου εκατό σαράντα πέντε δημοτικιστάδες. Μά δε θα γλυτώσουμε ποτέ με τον κατάλογό μας. Τόσο καλήτερα, γιατί άφτό θα πη πώς μεγαλώνει. Μού κατοφαίνεται όμως που ξέχασα να βάλω μερικά όνόματα, και δε με μέλει σάν είναι φίλοι, έπειδή θα με συμπαθήσουνε. Λυπούμαι που δεν άναφερα κάτι άλλους και θαξέψουνε πώς τόκαμα πίτηδες από παλιά μας προσωπικά. 'Όσοι το θαξέβουνε, άγαμνά με ψυχολογήσανε. Δεν ταιριάζουνε προσωπικά και 'Ιδέα.

'Ιδού λοιπόν οι πέντε που δεν καταλόγισα. Με πολύ δίκιο μου θυμίζει ο Ταγκόπουλος (κ. «Νουμά», έρ. 133, σ. 10, «Δήλωση») τον Πολυλά, που μάλιστα όταν τον είδα στεγνή φορά στους Κορφούς, μ' άποχαίρετσε με τα γλυκά τα λόγια· «Νά με θυμάστε και να μ' άγαπάτε!» 'Αφού έχουμε τον Καλοσυγόρο, δεν μπορεί στον κατάλογό μας να λείψη κι ο Πολυλάς. 'Ο Ταγκόπουλος μου θυμίζει και το Βερούκιο. Βέβαια. Θυμήθηκα και μοναχός μου τον Πολέμη, που και τώρα τελεφαία έβγαλε τόμο ποι-

ήματα στη δημοτική. 'Ο καλός ο άγωνιστής Λάμπης Μόσκος που από τα 1878 πολεμά για την 'Ιδέα, παραπονέθηκε ο ίδιος για την παράλειψη, και θέλει, λέει, το μερτικό του από τις δασκάλικες βρισιές. 'Ανακάλυψα κ' έναν πέμπο, που υπογράφεται Φωκίων Πανός (κ. «Μεταβλήθμιση, Γενάρη, 1905, στίχοι).

Με την άρραβητική τους τη σειρά· Βερούκιος, Λάμπης Μόσκος, Φωκίων Πανός, 'Ι. Πολέμης, 'Ι. Πολυλάς. Έκατόν πενήντα.

'Ελπίζω γλήγορα να προστέσω κι άλλους, γιατί να προστέσω μπορώ· το μόνο που δε γίνεται είναι να αφαιρέσω. Βλέπω και διαμαρτυρηθήκανε δυο τρεις. Τι να κάμω εγώ; Το να είναι κανείς μαζί μας ή να μην είναι, το να με χτυπή ή να μη με χτυπή έμένα, το να γυρέθω συβιβασμούς, το να κάνη κόρτε στην καθαρέβουσα, να περιορίζη κατά δικό του σύστημα τη δημοτική, στο ζήτημα, δηλαδή στον κατάλογο, δεν έχει άφτό να πη μήτε πολύ μήτε λίγο. 'Αμα γράφει δημοτική και την ώρα που τη γράφει, δημοτικιστής είναι. Δεν υπάρχει παρά ένας τρόπος να ξεγραφούνε από τον κατάλογό μας· πρέπει να ξεγράφουνε όσα γράφανε· πρέπει, για να σθήσουμε τόνομά τους, τα βιβλία τους να σθήσουνε πρώτα.

'Εμείς κάμποσο μάς άρέσει να γράφουνε ίσια ίσια οι αντίπαλοί μας τη δημοτική. Σημαίνει πώς μια μέρα θελήσανε να γράφουνε ζωντανά, σημαίνει πώς βρέθηκε μια μέρα όπου άδύνατο ναποφύγουνε τη δημοτική, όπου τους στάθηκε άναγκαία κι άπαραίτητη. Δέ γνωρίζω διόλου, λ. χ., τον κ. Φωκίωνα Πανό, πιθανό κιόλας για τη γλώσσα ν' έχη άλλη γνώμη από μας, άφού στους στίχους του διαβάζω κάτι δακρυβρέκτους θύρας, τας θύρας μάλιστα, κάτι φθοροποιών τεράτων, και το παράξενο εκείνο το ή του θηλυκού, αντίς οι. Τι πειράζει; 'Όλο το ποίημα δημοτικό. Δημοτικιστής λοιπόν κι ο ίδιος στο ποίημά του άφτό.

Είδα να διαμαρτυρηθούνε και για κάτι άλλη πολύ νόστιμο. Φαίνεται πώς έβαλα και τόνομά ενός δούλου στον κατάλογό μου. Δεν το ήξερα. Χαίρουμε που τόμαθα. Λυπούμαι που δεν μπήκανε και περισσότεροι. Που είναι οι δούλοι να πάω να τους φιλήσω; Που οι φτωχοί, που ο κοσμάκης, που οι μαργακοί, που οι βαρκάρηδες, που οι εργάτες; 'Αμέ; Θαρρούσα εγώ πώς για άάφτους είτανε και των ούρανών ή βασιλεία. Νά ίσις ίσια τί μάς χωρίζει από τους δασκάλους. Δεν το καταλάβαινε άκόμη το ζή-

τημα ως τώρα. Θα το νοιώσουνε λίγο λίγο πώς ή γλώσσα δεν είναι για μια ψέφτικη άριστοκρατία, για τα μεγάλα τους τάχα τα μυαλά. 'Η γλώσσα είναι για το έθνος. 'Αφτό είπαμε πάντα κι άφτά λέμε.

ΨΥΧΑΡΗΣ

'Απόσκια και Εφέωτα

Ο ΜΙΣΤΡΑΣ

Στα περιάβλια και πολυθόρυβα μια φορά, άγριαγαθίες κι άμωρόχορτα θέριεψαν τώρα.

Στις σιδερένιες των αλλόγουρων ξώπορτες, που παραστάτες τα λιοντάρια τα χάλκινα, με τις χυτές κ' υπερήφανες χαιτες τους δόξαζαν άλλοτε, άγριοσυμίες τώρα στοίχειωσαν τον βαριό τους ήσμο.

'Από τις ραγισμένες τους καμάρες που χάσκουν στον πύργο ψηλά, τάσημένα σήμαντρα, —ποιός ξέρει από πότε τάχα να σώπασαν;— δεν τρικυμίζουν γνώριμον τον άέρα στην έρημιά πέρα· δεν συγκαλούν στα πλουσιοφώτιστα δώματα τώρα για πολεμόχαρα ξεφαντώματα τα παληκάκια τάντρειωμένα.

'Αντιτυπώντας τάνεμόβροχα στα ξέθωρα άετώματα, ξεφιλίζοντας τους τοίχους άσυγκράτητους οι ρέφτες, χύνουν τάβεστοχώματα στών λιακωτών των ξέφωτων τις μαρμαρένιες στρώσες, που άκόλαστοι άπλώνουνται οι μισοί και θρέφονται εκεί μούχλες και λειχήνες.

Το σχαντερό το μολυντήρι σέρπει την κοιλιά του ξώσαρκη στα περιστρώγγυλα κεφαλονόλωνα, και στα σγουρά τα πολυτέλεια που νοτισμένοι οι μαρμαρένιοι γόφοι θρέφουνε μονάζοντας, σιάνει καρέρι επίβουλο σ'έν ψοφημιών την τραγουδίστρα τη θρασόμυγα.

'Απ' άστράχα ο άσπράχμ κ' από γωνιά σε κώχη, μες τις πηχτές άράχνες ο ρημοπόντικας περιδιαβάζοντας, κουφώνει επίμονα τους τοίχους, μασάει τις ξυλοδεσιές άδιάκοπα, τρίβει τα βυζαντινά στολίδια, καταλυτής άνέμποδος για κάθε τι που τύχει μπρός στο δόντι του.

Τρίζουνε στα γδαρμένα τα μαδέρια οι σάρκες· στα γυμνά ράφια οι γυβλλοί κρατούν το μοιρολόι του χαλασμού· στα ξερομαχημένα, τα σμεβρά πορτο-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΥΠΟΛΗΨΗ

Δύο ράχες ψηλές και καταφυτεμένες έμοιγαν τα ριζά τους σ' έναν λάκκο που οι Σκαφιδακιώτες τον ώνόμαζαν 'Αγρινάπη. Μά ο λάκκος άληθινά δεν ήτουν άγρίωμα. Το ένα και άλλο πλευρό του έρροβούσαν προς τη θάλασσα, άπότομα λίγο, γιομάτα παλαιές έληές δίκλωνες και τρίκλωνες, πουχαν τρύπες και κόμπους στο χοντρό στριμμένο κορμό τους, και που έχυναν προς τον ούρανό, παίζοντας με το γαλάζιο του χρώμα, άπειρα φύλλα σταχτιά και μαυροπράσινα. Κι' ο κατήφορος ήτουν όλος στρωμένος με βράχλα ξερά, κίτρινα από το περασμένο καλοκαίρι, τσακισμένα και χαλασμένα, που έσυπόνταν δλονένα, κάνοντας τόπο στα καινούρια που άχνοπρίσινε έβλάσταιναν τώρα, και που έμελλαν με την άνοιξη να ξανανώσουν την όψη της γής. 'Εδώ και στες σφαλές οι βάτοι, γιομάτοι μούρα μούρα και κόκκινα, έπερίπλεκαν κ' έμ-

πέρδευαν τα μακρυά άγκαθηνά κλαδιά τους και άνακατονόνταν με τους σμιλάγκους, που έκρεμούσαν τον κρέμεζο καρπό τους, παρόμοιο σε σταφυλιού κοκκινότατα τσαμπιά, και στα ξέφωτα στην όψη της άνοιξαν τα βούκυθρα, τα χρυσολούλουδα και οι άσπροι άζωγέροι. 'Όλοθις έβλιαζαν πρόβατα· άπην κάπου ένα βώδι έμούγγριζε, κάπου ένα γίδι σκαρφαλωμένο σε μια έληά της έτρωγε τα φύλλα. Μιά μικρή βρύση έτρεχε κρυμμένη σε μια σούδα κ' έχυνε το νερό της στο πέλαγο.

Σ' άφτόν τον έλαιώνα πολλές γυναίκες και κοπέλλες του χωριού έρχόνταν να βοσκήσουν τα ζά τους, κ' έπερνούσαν αούτο όλη την ήμέρα. Δυο έκαθόνταν στη ρίζα μιανής έληας, που ένας κισσός την είχε σφιχταγκαλιάσει, κ' έτραγουδούσαν τα τραγούδια της άγάπης· σ'ένα σκοπό φιλό καιμονότονο. 'Ηταν νέες κ' οι δύο, στην ιδιχ ήλικία, κι άμορφούλες. Μαρία ή μία, Κατερίνα ή άλλη. Τούτη ήταν καλοντυμένη, παστρικά, με καινούριους πεδμούς, ενώ ή Μαρία ήταν ξεπόλητη, με φουστάνι σκισμένο στο γύρο και με μπόλια λερωμένη στο κεφάλι· ήταν φτωχιά ή μία, από σπύτι νοικοκυρεμένο ή άλλη. Και ή διαφορά έφαινόταν και στα σουσούμια τους· ή καλοστεκάμενη ήταν θεμμένη, παχουλή, ροδοκόκκινη· ή φτωχιά λιγνή και σουρω-

μένη· αλλά το μαύρο της μάτι έδγαζε της νεότητος το σπιθοβολισμό.

'Ο ήλιος έμεσημέριαζε, και οι κορασιές έσωναν ένα δίστιχο σέροντας δυο έδονόνταν τον ύστερο ήχο. Κ' ή Μαρία, παύοντας το τραγούδι, είπε της συντρόφισσάς της:

«Νά στρωνόσουμε τα ζά μας».

«'Όχι» της άποκρίθηκε ή άλλη· «έχουν άκόμα βοσκή· αλλά να φάμε έμείς· είναι άργά». 'Η Μαρία κατίβασε το βλέφαρό σά να εν τρεπότουν και δεν άποκρίθηκε· κ' ή Κατερίνα που άμέσως κατάλαβε την αίτία του διαταμού της, έπρόσθεσε χαμογελώντας σπλαχνικά:

«Τί έφερεις μαζί σου;»

«'Ψωμί μονάτο· και ξερό κ' εκείνο» άποκρίθηκε άναστενάζοντας «έχουμε φτώχια πολλή σπύτι».

«Και γώ το ίδιο» είπε ή άλλη αμά μου δώσανε και λίγες έληές και κομμάτι τυρί· τα τρώμε άγτάμας»

«'Όπως θέλεις».

Και ξεδίπλωσαν κ' οι δυο τα πανιά τους, όπου είχαν φυλαμένο το γιώμα τους κι άρχισαν να τρών· μ' όρεξη προσέχοντας να παίρνουν όμοιες χαψιές για να μοιράζεται άδερφικά το φαητό.

Και ενώ έτρωγαν ήσυχα ή Κατερίνα έριξε τρο-

παράθυρα θρηνοῦν οἱ σκουριασμένες οἱ ριζέλες, κι ἀνεμοκλαῖν' ἀνεμοκλαῖνε τὰ βροντάλια σὲς παραλυμένες κλειδώσεις.

Κι ὅταν ἀργοπεθαίνει ἡ μέρα στὸ χρυσορόδινο τὸ δῶμα της, ἓνα χαλίμι ἀργοκυλάει, πέφτει ἓνα κεραμίδι, καὶ σὺν χρωμάτων τὸ ἀποθλιμμένο δαίλιασμα, μιὰ κάποια μελωδία ξωτική, πὺν ἀέρινο ἀντιφέγγημα ἀχρυσιάζει ἀπὸ τὸ ἀπόστεργο ξεινύχισμα τοῦ σὺθαμπου, τώρα ἐμψυχώνει τὰ παλιὰ χαλάσματα, —κι ὅλα κεί πὺν σιγογέρονται καὶ πεθαίνουν μέσα τους, ἀποθεώνονται σὲς ροδοβύσσινά τὰ πόφωτα τοῦ σούρουπου...

Σπάρτη, Νοέμβριος 1902.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

Μαραμένα τὰ φύλλα ἀπλώθηκαν παντοῦ κατασκευάζουν τὰ κλωθογύριστα μονοπάτια, τὲς θολωτὲς γαλερίες, τοὺς πράσινους μαϊανδροὺς, τὰ μαρμαρένια, ἄσπρα σκαλωμάτια.

Σ' ἓνα χορταριασμένο σύμπλεγμα μὲς τὲς καλαμιὲς ἐνωμένοι ὁ Κύννος κ' ἡ Λήδα, χλωροπράσινο τὸ ἐρωτικό τους ἀγκάλιασμα καθρεφτίζουν στὸ μονχλιασμένο γιὰ νικητὴς λίμνης.

Οἱ Σάτυροι κ' οἱ Σεληνοὶ, ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὰ ραθυμὰ πατήματα πὺν σὲς στρωμένα χάμου φύλλα ξεροτριβούν καὶ ξυπνοῦν τοὺς ἀντίπαλους μὲς τὴν κορὰ σιγὴ τῶν στοδῶν, πίσω ἀπὸ μιὰ τούφα γεράνια κρυμμένοι, ἀνασηκώνουν τοὺς ὄμους γυμνοὺς μὲ χασκογέλασμα ἄσμενο, —κρυφοβλέπουν μὲ ἀκόλαστο ἀνάβλεμμα πίσω ἀπὸ πυκνὲς φοῦντες φτερίδες τροπικῆς.

Ὁρθοβύζες μαρμαρωμένες μὲς τοὺς ἄλικους ἡσικούς τῶν θόλων, ἀραδαριὰ σκυμμένες οἱ Νύφες καὶ Θέαινες, σιωπηλὲς μελετοῦνε κάποια χαμένα τῆς Πικρογέσσας μυστικά.

Ὅτε κὰν τὸ προφυλαχτικὸ τὸ πέρασμά της μαντεύεται ἰώρα μὲς τὰ ἡσικωμένα θάμπη ἀραχνιασμένων ἄντρων, —ὅπου στημένοι ἀκόμη θολοὶ κι ἀγέλαστοι ἀντιφέγγουν οἱ βενετσάνικοι καθρέφτες. Κι ἂν κρύβεται ἄπιαστο σὲς βάθη τους τάχα ποῖς τὸ εἶδε στοχαστικὰ θλιμμένο τὸ εἶδωλό της;

Στὸ φθινοπωρινὸ τὸ ἀπόσπερο, ὅταν ὁ Ἥλιος σκύφτοντας πίσω ἀπ' τὸ δασοβούνι τῶν Ἀγίων-Δένων ἀποχρωματίζει σὲς θέμελα ἀντίπερα τ' Ὀδρανῶν, τὰ περιγράφα πλάγια, τοὺς ἀδουλοὺς κάμπους τῆς οὐλα-

βωμένης Δωδώνης· ἀπαλόγραμμα τὸ μαγεμένο παλάτι, πὺν τὸ ἀγκάλιασε ὁ Θρόνος γιὰ πάντα, σποχειωμένο ἀπὸ τὰνέπλωτα μυστικὰ πὺν κανεὶς δὲ θὰ μάθῃ, σὲς ὅστερα ἀχνόφωτα τὰ ἡμερινὰ βυθισμένο, γλυκοφέγγει ἀπὸ μέσα του μιὰ νοσταλγία κρυφὴ.

Κι ὅπως ἀργοσαλεύουν ἀποφυλλισμένα τὰ κλώ-

νια τῶν ἀχυμῶν θάμνων στὸ ξέπνοο τῶν ἐγέρσι τοῦ ἀπόσπερου, κάτω ἀπὸ τὰ βαθεῖα ἡσικωμένα φρύδια τοῦ Ἀχιλλέου, ἀναδείχονται ἰὸ βαθιὸς καὶ πῶ τραγικὸς ὁ πόνος τοῦ μαρμάρου.

Κέρκυρα, 24 Δεκεμβρ 1904.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΟΥ ΕΒΡΙΠΙΔΗ Ο ΚΥΚΛΩΠΑΣ

[Ἡ ἀρχὴ τοῦ στὸ 133 φύλλο.]

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Θεός, καλὰ μὰ πὺς τ' ἀρέσει νὰ φωλιάζει μέσ' σ' ἄσκι;

ΔΥΣΣΕΑΣ

Καὶ στήν κοιλιά καὶ μέσ' στ' ἄσκι, ὅπου τὸν βάλεις, πάντα ἀφ' ὅς καλὸς ὁδολός.

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Παράξενο! Θεός καὶ ν' ἀγαπᾷς τομάκια.

ΔΥΣΣΕΑΣ

Καὶ τί πειράζει, ἂν σὲ γλυκαίνει; Τί τάχα, μήπως δὲ σὲ πίκρισε τὸ δέρμα;

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Σιχαίνουμαι τ' ἄσκι, μὰ τ' ἀγαπῶ ὅμως τὸ πιστό.

ΔΥΣΣΕΑΣ

Λοιπὸν, κύρ Κυκλωπά μου, κάθισε ἀφ' αὐτοῦ καὶ πῖνε γλέντα.

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Καὶ γιὰ τί τάχα νὰ μὴ δώσω καὶ στ' ἀδέρφια μου;

ΔΥΣΣΕΑΣ

Γιὰ τί ἂν τὸν ἔγεις μόνος σου, θὰ φαίνεσαι πῶς δοξασμένος.

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Μὰ ἂν δώσω καὶ στ' ἀδέρφια μου, πὺς ἀνοιχτο-χέρης.

ΔΥΣΣΕΑΣ

Ἐέρεις, οἱ συντροφίες καθ' ἑαυτὰς ἀγαποῦν καὶ λόγια.

ΚΥΚΛΩΠΑΣ (περήφανα)

Μέθησα νὰί, μὰ ὅμως κανεὶς δὲ θὰ μ' ἀγγίζει.

ΔΥΣΣΕΑΣ

Σοῦ λέω, σὺν πειρῇ, καλύτερα νὰ μένεις σπῖτι.

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Τί λὲς κι' ἐσύ, βρε Σιληνέ; Νὰ μέινουμε ἢ νὰ πᾶμε;

ΣΙΛΗΝΟΣ

Νὰ μέινουμε, νὰ μέινουμε. Τί θέλεις κι' ἄλλη συντροφιά; Νὰ πίνουμε ἔτσι οἱ δύο μας (πίνει).

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Ἐδῶ 'χει καὶ παχὺ χορτάρι νὰ στρωθοῦμε κιάλας, εἰ;

ΣΙΛΗΝΟΣ

Χορτάρι κι' ἄλλο πὺν νὰ πίνεις μὴ χαρὰ. Σπρώσου λοιπὸν καὶ πᾶρ' τὸ δίπλα χάμου.

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Μωρὲ τί βάζεις τὴν κανάτα πίσω σου;

ΣΙΛΗΝΟΣ

Μπᾶς καὶ κανεὶς περάσει καὶ τὴν χύσει.

ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Νὰ κλέβεις θέλεις τὸ κρασί. Βάλ' το, μωρέ, στή μέση!

γύρου τὰ μάτια κι ἀφοκράστηκε μὲ προσεχὴ. Μόνο μακρὰ ἀκούονταν γυναικίαις φωνές· κι ἀκόμα μακρύτερα ἀντήχησε μιὰ ντουφεκιὰ κυνηγοῦ. Χαμονέλασε καὶ εἶπε: — Ἄτρεες ρίμνες ἀγάπης πὺν τραγουδῆσαμε τὲς ἄκουε;

«Ποιός;» ἐρώτησε ἡ ἄλλη γελώντας.

«Ποιὸς ἄλλος;» τῆς ἀπάντησε «θέλεις νὰ μοῦ κρυφτεῖς; δὲ μοῦ τόχεις μολογήσει πρῶμα ἡ ἑδῶ, πὺς σ' ἀγάπουνε ὁ Γιώργης ὁ Βάρδας; πότε θὰ παρθεῖτε;»

«Μ' ἄφηκε» εἶπε ἀδίκτοφα ἡ Μαρία. «Μὰ δὲ μὲ μέλει, τώρα μ' ἀγαπᾷ ἓνας καλὴτερός του χίλις φορές. Ἐχει σπῖτια, νοικοκυριό, ὅ,τι θέλει ἡ καρδιά μου».

«Ἡ καλὸτυχη!» τῆς ἀπάντησε ἡ ἄλλη ζηλεύοντας «κ' ἐμέναν' ἡ ἀγάπη μου δὲ μὲ ζητάει ἀκόμα. Δὲ θὰ θέλει νὰ μὲ πάρει, μολοποῦ οἱ γονεῖς του κάθε μέρα τὸ ξεμυστηριάζονται τῆς μάννας μου. Ἐμένα, λένε, θέλουνε νὰ μπᾶσουνε νύφη σπῖτι τους. Ἀλλ' ἔχει δὲ. Κ' εἶναι ἓνας νέος τὸ παλληκάρι μου! παρόμοιος δὲν ὑπάρχει· σὺν τότε βλέπω σπαράζει ἡ καρδιά μου».

Ἡ ἄλλη ἐγέλασε καὶ τὸ μάτι της ἐφέξε. «Ποιὸς εἰς ἄφ' ὅς;» ἐρώτησε.

«Τὸ κρατὶ μυστικὸ» εἶπε ἡ Κατερίνα κλειδώντας τὰ μάτια.

Ἀφ' ὅτ' ἡ στιγμή τὸ βλέμμα τῆς Μαρίας ἔπεσε ἀπάνου σ' ἓνα σφαλάγγι πὺν ἀνακινιότου μὲσα σὲς χλωρὰ χόρτα. Ἦταν ἓνα μικρὸ ζωῖο ἀπρόκλιτρο μὲ μεγάλῃ τρίγωνῃ κοιλιά καὶ μὲ μικρότατο κεφάλι, ὅλο μὲσα σὲς δαχτύλῳ ποδάριου. Πιάνοντάς το μὲ τὸ χέρι εἶπε χαρούμενη:

«Ἐνας βασιλέας! Νὰ ρωτήσεις τὴ τύχη σου ἂν τὸ παλληκάρι σου σ' ἀγαπᾷ».

«Δὲ θέλω» ἀποκρίθηκε «ἐγὼ ἀφ' ὅτ' ἂν τὰ πιστεύω, ρώτησε σὺ γιὰ σέναν».

«Ρωτᾶω καὶ γιὰ τὲς δύο μας. Τὰ μισὰ ποδάρια γιὰ λογαριασμὸ σου καὶ τὰ μισὰ δικὰ μου· ὅσα πέσουνε πρὸς ἐδῶ δικὰ μου».

Ἡ Κατερίνα ἐκούνησε τὸ κεφάλι λέγοντας νὰί, καὶ ἡ ἄλλη ἐξερίστωσε χαμογελώντας τὰ ποδάρια τοῦ ζώου καὶ τάρριξε χάμου. Ἐτοίταξαν προσεχτικὰ κ' οἱ δύο τους κ' εἶπαν μὲ μιὰ φωνή.

«Ἀναδεύονται, ἀναδεύονται». Κ' ἡ Μαρία ἐχτύπησε μὲ χαρὰ τὰ χέρια κ' ἐπρόσπεσε: «Ναί, ἀναδεύονται δὲ! μὰς ἀγαπᾷ».

Μιὰ στιγμή δὲν ἐμύλησαν κ' ἐπειτα ἡ Κατερίνα ἐρώτησε ὑποψιασμένη:

«Καὶ ποῖς εἶναι ὁ δικός σου, Μαρία; Ἡ τὸ κρατεῖς καὶ σὺ μυστικὸ;»

«Μπᾶ!» ἀπολογήθηκε κουνώντας τὸ κεφάλι «μ' ἀγαπᾷ καὶ μοῦ τὸ λέει· καὶ μοῦ λέει πὺς θὰ μὲ πάρει· γιὰ τὴν νὰ τὸ κρούσω; Εἶναι ὁ Ἀντώνης ὁ Μάντυλας».

«Ὁ Ἀντώνης;» εἶπε ἡ ἄλλη παραγμένη κι ἀχνίζοντας. Κ' ἔφερε τὸ χέρι στήν καρδιά της πὺν χτυποῦσε δυνατὰ.

«Τί σοῦρθε;» ἐρώτησε ἡ Μαρία κοιτάζοντας προσεχτικὰ τὴ συντροφισσά της. «Τί σὲ μέλει ἂν πᾶρω τὸν Ἀντώνη μου; Ζηλεύεις γιὰ τὸ μ' ἀγαπᾷ;»

«Ἐγὼ;» εἶπε ἡ ἄλλη σκοτεισμένη «γιὰ τὴν νὰ ζηλεύω;» Κι ἀναστένανε κ' ἐσώπασε.

«Μὴ δὲ σ' ἀρέσει;»

«Δὲ θὰ σὲ πάρει ποτὲ τοῦτ' ἔχεις ἀπάντησε, ἐνῶ τὰ δάκρυα τῆς ἐθόλωναν τὰ μάτια».

«Ἐγὼ λέω νὰί· καὶ θὰ τὸ ἴδεις».

«Κ' ἔχεις φυσικὸ νὰ μπῆς σ' αὐτὰ τὰ νοικοκυρόσπιτα;»

«Ἀθρῶπος εἶμαι γιὰ τὴν νὰ μὴ μπῶς»

«Γιὰ τὴν οἱ γονεῖς τοῦ δὲ σὲ θέλουν ἐμένα».

«Σὰ γένει, ἐγίνεκε; τί θὰ κάμουν ἔπειτα;»

«Ἄ!» εἶπε ἀψιμαμένη «θὰ τοὺς φέρεις ἀνω-